

B. A. PARIS

PŘIVEĎ
MĚ
ZPÁTKY

OD AUTORKY
BESTSELLERŮ
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI
A V PASTI LŽÍ

motto

Přived' mě zpátky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris

Přived' mě zpátky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

B. A. P A R I S

**PŘIVEĎ
MĚ
ZPÁTKY**

Praha 2019

Přeložila Karolina Medková

Pro Christine, nejlepší sestru na světě

PŘED DVANÁCTI LETY

Výpověď: Finn McQuaid

Datum: 15. 3. 2006

Čas: 03.45

Místo: Fonches

Vraceli jsme se z lyžování v Megève. Rozhodl jsem se, že Laylu překvapím a cestou se stavíme v Paříži, protože tam ještě nikdy nebyla. Dali jsme si večeři v restauraci poblíž katedrály Notre-Dame a pak jsme se prošli kolem Seiny. Mohli jsme tam přespat - přál bych si, abychom to udělali, ale nemohli jsme se dočkat, až budeme doma, v našem domku v St. Mary's v Devonu.

Z Paříže jsme odjížděli určitě někdy okolo půlnoci. Asi po hodině a půl jízdy jsem chtěl zastavit na záchod, a tak jsem sjel z dálnice na odpočívadlo u Fonches. Není tam benzinka, nedá se tam nic koupit, ale věděl jsem, že tam jsou záchody, protože jsem se tam už na dřívějších cestách do Megève stavoval. Odpočívadlo bylo opuštěné až na jedno auto, o kterém jsem vám už říkal, že bylo zaparkované přímo u záchodů.

Na parkovišti pro kamiony byly myslím dva, určitě aspoň dva, protože jeden jsem viděl odjíždět a pak ten, s jehož řidičem jsme později mluvili.

V autě se převalovala prázdná lahev od vody, a protože jsme cestou z Megève svačili, projel jsem kolem záchodů až na druhou stranu parkoviště, kde byl koš, abych tam ty odpadky vyhodil. Já - měl jsem prostě zastavit u záchodů a ke koši dojít. Kdybych to udělal, byl bych blíž. Měl jsem být blíž.

Layla spala - usnula hned, jak jsme najeli na dálnici. Nechtěl jsem ji budit, a tak jsem chvíli jen tak seděl a trochu odpočíval. Vzbudila se, když jsem začal sbírat obaly na vyhození. Na záchod jít nechtěla. Řekla, že půjde radši až na nějaké pořádné benzince. Vystoupil jsem z auta a řekl jí, ať za mnou zamkne, protože mi bylo nepříjemné ji tam v té tmě jen tak nechat. Layla nesnáší tmu, víte.

Když jsem přišel k toaletám, zrovna z nich vycházel nějaký muž a asi o minutu později jsem slyšel odjíždět auto. Byl menší než já, asi něco přes sto osmdesát? Myslím, že byl tmavovlasý a určitě měl vousy. Na záchodě jsem to odbyl rychle, protože jsem se tam necítil dobře. Měl jsem pocit, jako by mě někdo sledoval. Možná proto, že jedna z kabiněk byla zavřená.

Když jsem se vracel k autu, uslyšel jsem nastartovat kamion a pak jsem se díval, jak vyjíždí na dálnici. Jel rychle, jako by spěchal,

ale upřímně jsem nad tím nijak nedumal. V dálce jsem viděl siluetu našeho auta. Bylo tu teď jediné, to druhé auto, které parkovalo přímo u záchodů, už odjelo. Až když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že Layla v autě není. Myslel jsem si, že asi změnila názor a přeci jen si šla odskočit. Pamatuju si, jak jsem se ohlédl, protože jsem si byl jistý, že poběží za mnou - to místo by ji určitě děsilo stejně jako mě. Jenže tam nebyla, a tak jsem si sedl do auta a čekal. Temnota okolo se mi ale dostávala pod kůži, a tak jsem nastartoval a přejel k záchodům, kde bylo aspoň trochu světla, aby Layla nemusela chodit tak daleko.

Už po pár minutách jsem se o ni začal bát. Bylo divné, že se ještě neobjevila, a tak jsem vystoupil z auta a došel na dámy, abych se po ní podíval. Byly tam tři kabinky, dvě prázdné, ale ta poslední měla zavřené dveře, takže jsem předpokládal, že je Layla tam. Zavolal jsem na ni, ale nikdo neodpověděl. Vzal jsem za kliku a otevřel. Šlo to snadno. Layla tam nebyla, a tak jsem vyběhl ven a začal ji volat. Napadlo mě, že když jsem odešel, vystoupila, aby si trochu protáhla nohy a nadýchala se čerstvého vzduchu. Ale už v tu chvíli, kdy mě to napadlo, jsem věděl, že by nikam nešla, ne v noci, ne v té černočerné tmě, protože jak už jsem říkal, nesnášela tmu.

Oběhl jsem záchodky, kdyby byla náhodou za nimi. Když jsem ji tam nenašel, vzal jsem

si z kufru auta baterku a začal ji hledat po celém odpočívadle. Na parkovišti pro nákladňáky stál pořád jeden kamion, tak jsem k němu došel a zavolal na řidiče, protože jsem doufal, že mi pomůže s hledáním. V kabině ale nikdo nebyl, a když jsem zabušil na dveře, nikdo se neozval. Předpokládal jsem, že řidič nejspíš spí vzadu. Zkoušel jsem zabouchat i tam, ale nikdo mi neotevřel. Když jsem pak vytáhl mobil a zjistil, že nemám signál, nevěděl jsem, co dělat. Nechtěl jsem odjet, kdyby Layla někde upadla a byla zraněná, jenže mi bylo jasné, že jen ve světle baterky ji nenajdu. Vrátil jsem se proto do auta a co nejrychleji dojel na nejbližší benzinku. Tam jsem vběhl dovnitř a volal o pomoc. Chvilí trvalo, než se mi podařilo vysvětlit, co se stalo, protože francouzsky moc neumím. Nakonec to ale pochopili a zavolali místní policii. A pak už jste přijeli vy s velmi dobrou angličtinou. Vzali jste mě zpátky na odpočívadlo a pomohli s hledáním Layly, protože jsem ji strašně moc chtěl najít.

Takové prohlášení jsem učinil na policejní stanici někde poblíž dálnice A1 ve Francii. Byla to pravda. Ale ne tak docela.

PRVNÍ ČÁST

1

Nyní

Telefon mi zazvoní, zrovna když procházím skleněným foyer Harryho působivých kanceláří u London Wall. Otočím se k digitálním hodinám nad recepcí. Je teprve půl páté, ale nemůžu se dočkat, až budu doma. Trvalo mi měsíce, než jsem díky své houževnatosti přesvědčil Granta Jamese, aby investoval padesát milionů liber do Harryho nového fondu, a teď jsem chtěl slavit. Jako poděkování zarezervoval Harry na dnešní večer pro mě a Ellen místa v nejlepší restauraci v Cheltenhamu. Byl jsem si jistý, že Ellen bude z *Doupěte* nadšená.

S nadějí, že to nebudu muset brát, kouknu netrpělivě na mobil. Na displeji se objeví Tony Heddon, policejní detektiv z Exeteru. Poprvé jsme se setkali před dvanácti lety, když jsem byl zadržen jako podezřelý z Layliny vraždy, a od té doby jsme přátelé. Nalevo od recepcie je zahnutá kovová lavička, a tak dojdu až k ní a na ocelové sedátko odložím kufřík.

„Ahoj Tony,“ řeknu, „rád tě slyším.“

„Neruším tě?“

„Vůbec ne,“ odpovím a uvědomím si, že jeho hlas zní nějak vážně, jako vždycky, když mi volá, aby mi oznámil, že ve Francii našli další neidentifikované ženské tělo. Nejspíš je

mu to nepříjemné, a tak se do toho vrhnu po hlavě: „Našlo se další tělo?“

„Ne, nic takového,“ uklidňuje mě svým měkkým přízvukem z oblasti Devonshiru. „Thomas Winter – víš, váš bývalý soused ze St. Mary's, včera přišel na stanici.“

„Thomas?“ zeptám se překvapeně. „Netušil jsem, že je po těch letech ještě naživu. Jak se mu daří?“

„Fyzicky je na tom docela dobře, ale už je hodně starý. I proto nechceme tomu, co nám řekl, přikládat příliš velkou důležitost,“ dodá a odmlčí se. Čekám, až bude pokračovat, a mezitím si v duchu rozebírám, co jim asi Thomas mohl říct. Pak si ale vzpomenu, že než jsme s Laylou odjeli na dovolenou, kde zmizela, museli jsme mu připadat jako nejšťastnější dvojice pod sluncem.

„Proč? Co vám řekl?“ zeptám se.

„Že včera viděl Laylu.“

Srdce se mi na okamžik zastaví. Opřu se o studený kov lavičky a pokouším se zpracovat, co mi Tony právě sdělil. Čeká, že na to něco řeknu, ale nedokážu to, a tak ho nechám, aby prolomil mlčení první.

„Říkal, že ji viděl stát před domkem, a že když na ni chtěl promluvit, utekla,“ pokračuje.

„Protože to nebyla ona,“ podotknu neutrálním tónem.

„To jsem mu řekl taky a připomněl mu, že uběhlo dvanáct let od doby, kdy ji viděl naposledy, ale tvrdil, že by ji poznal i po padesáti. Měla na hlavě kapuci, ale i tak trval neodbytně na tom, že to byla Layla. Zjevně šlo o něco v jejím postoji.“

„Ale nemluvil s ní.“

„Ne. Řekl, a teď cituju: ‚Zavolal jsem na ni jménem a ona

se otočila, ale když mě uviděla, utekla.‘ Řekl, že pak šel k nádraží, ale pokladna byla zrovna zavřená, a my jsme zatím nenašli nikoho, kdo by viděl nějakou ženu čekat na vlak. Nejsou tam žádné kamery, tak nevíme nic.“

Snažím se najít správnou odpověď: „Nemyslíš si ale, že to byla doopravdy Layla, ne? Ne po těch letech.“

Tony si povzdechne. „Přikláním se k tomu, že má pan Winter příliš bujnou představivost. Jen jsem si říkal, že bys to měl vědět, to je všechno.“

„Díky, Tony.“ Nejradši bych zavěsil, ale přijde mi to příliš brzy. „Kdy odcházíš do toho důchodu? V září?“

„Jo, už jen pár měsíců. Ale moc nevím, co si pak se sebou počnu.“

Hned se toho chytím: „Tak začni tím, že přijedeš za námi. Ellen by tě určitě moc ráda viděla.“

„Tak to rozhodně.“

Asi je mu jasné, že se mi nechce moc mluvit, protože prohlásí, že musí vzít druhý hovor. Na chvílku se zastavím a snažím se na ty novinky podívat s odstupem, pochopit, proč si Thomas myslel, že viděl Laylu. Udělám si v duchu rychlý výpočet. Těsně předtím, než jsme odjeli na tu osudnou dovolenou do Francie v roce 2006, jsme slavili jeho osmdesátiny, takže teď už je Thomasovi dvaadevadesát. A to je věk, kdy už lidi bývají dost zmatení, věk, kdy se nad jejich řeči snadno mávne rukou, nebo nad tím, co tvrdí, že viděli. Jde jen o pomýlené řeči starého muže. Uklidním se, sáhnu pro klíčky do kapsy a vydám se k parkovišti.

• • •

Cesta domů se neskutečně vleče, což je v pátek odpoledne docela normální. Když projíždím kolem cedule u vjezdu do vesnice VÍTEJTE V SIMONSBIDGE – PROSÍM DODRŽUJTE RYCHLOST, vrátí se mi aspoň část předchozího nadšení z uzavřeného obchodu. Bylo milé, že Harry zarezervoval tu restauraci. Doporučoval mi jelení steak, tak si ho nejspíš dám.

Za chvíli už parkuju před domem. Zvenčí asi nevypadá nic moc, ale je to takový můj klidný přístav a zahrada milované útočiště. Úplně běžně stává Ellen na prahu a je stejně jako já nedočkavá, až budeme spolu. Většinou ji od ilustrování vyruší skřípot štěrku pod koly, a tak stojí ve dveřích dřív, než stihnu vystoupit z auta. Teď ale ne. A dnes mi to připadá jako zlé znamení.

V duchu si řeknu, ať neblázním, že na mě ve dveřích přece nečeká vždycky. Kdybych jí dopředu zavolal a řekl jí, co se podařilo, určitě by na mě čekala. Jenže jsem jí to chtěl říct až osobně, chtěl jsem ji nejen slyšet, ale i vidět, až bude říkat, jak jsem šikovný. Víím, jak to zní, ale nejde o to, že bych si potřeboval honit triko, jen je tenhle obchod v mé kariéře vážně důležitý. Získat Granta Jamese byla naprostá adrenalinová jízda. Překonalo to i vzrušení z toho, když se mi podaří někoho přechytračit na burze.

Nepřijde ke dveřím, ani když zarachotím klíčem v zámku. Nepřiběhne ani Peggy, náš zrzavý setr, a to je ještě neobvyklejší. Začne ve mně klíčit starost. Nezavolám na ni, ale jdu ji rovnou najít.

Když otevřu dveře do obýváku, uvidím ji schoulenou v křesle. Má na sobě moji modrou džínovou košili, kterou si neustále půjčuje. Nevadí mi to, moc se mi líbí, když ji nosí.

Kolena má přitažená k bradě a košili staženou až ke kotníkům jako stan.

Už si chci vydechnout úlevou, ale zarazí mě její nepřítomný pohled z okna. Zjevně vzpomíná na minulost. Neviděl jsem ji takhle už nějakou dobu, ale znám to až příliš dobře. Vysvětluje to ale i to, proč Peggy leží tiše pod ní. Vždycky reagovala na Elleniny nálady.

„Ellen?“ zavolám tiše.

Otočí ke mně hlavu, a když na mě zaostří, neohrabaně se zvedne.

„Promiň,“ řekne posmutněle a rychle jde ke mně. Peggy se vleče za ní, stáří už je na ní znát. „Byla jsem mimo.“

„To vidím.“

Natáhne se a políbí mě. „Jak ses dneska měl?“

„Dobře,“ odpovím a zprávu o uzavřeném obchodu si zatím nechám pro sebe. „A co ty?“

„Taky.“ Její úsměv je ale trochu moc strojený.

„Na co jsi myslela, když jsem přišel?“

Zavrtí hlavou. „Ale na nic.“

Dám jí prst pod bradu a zvednu jí hlavu, aby se mi musela podívat do očí. „Víš, že tohle na mě nefunguje.“

„Vážně o nic nešlo,“ trvá dál na svém.

„Řekni mi to.“

Nepatrně pokrčí rameny. „Jen když jsem se odpoledne vracela z procházky s Peggy, našla jsem tohle,“ sáhne do přední kapsy košile a něco vytáhne, „leželo to na chodníku před domem.“

Zadívám se na malovanou dřevěnou panenku, která jí leží v dlani, a projede mnou šok, který vzápětí vystřídá záblesk zlosti. Na šílený zlomek vteřiny mě totiž napadne,

že se mi Ellen hrabala ve věcech v pracovně. Jenže pak si uvědomím, že by to nikdy neudělala, a snažím se tu rudou mlhu zahnat. Navíc říkala, že ji přece našla na chodníku před domem.

„Asi někomu vypadla,“ řeknu tak nenuceně, jak jen dokážu, „nejspíš ji tam nechalo nějaké dítě, když šlo ze školy.“

„Já vím. Jenže mi připomněla ...“ zarazí se.

„Ano?“ vybídnu ji a v duchu se připravuju na to, co musí přijít.

„Laylu.“ To jméno mezi námi jako vždycky visí ve vzduchu. A kvůli telefonátu od Tonyho mi to dnes přijde horší než jindy.

Ellen se náhle zasměje, aby uvolnila napětí. „Aspoň teď mám celou sadu.“ Víím přesně, o čem mluví.

Layla mi to kdysi vyprávěla jako první. Jak měly s Ellen každá sadu matrjošek, panenek skládaných do sebe, a jak se jednoho dne Ellenina nejmenší panenka ztratila. Ellen obvinila Laylu, že ji vzala, ale Layla to popřela a panenka se nikdy nenašla. A až teď, třináct let potom, co jsem ten příběh slyšel poprvé, mě zasáhne celá ta ironie. Layla se stejně jako Ellenina nejmenší matrjoška ztratila a už se nikdy nenašla.

„Možná bys ji měla dát ven na zídku, jako se dávají ztracené rukavice,“ řeknu. „Někdo ji možná bude hledat.“

Protáhne smutně obličej a mně je to líto, protože jde přece jen o panenku. Jenže kvůli tomu telefonátu od Tonyho je toho na mě nějak moc.

„To mě nenapadlo,“ řekne.

„Navíc ti teď budu moct koupit tolik matrjošek, kolik jen budeš chtít,“ prohlásím, přestože oba víme, že o to tady nejde.

Oči se jí rozšíří. „Takže to dopadlo...?“

„Jo,“ vyhrknu, popadnu ji do náruče a zatočím se s ní dokola. Uvědomím si, a není to poprvé, o kolik je lehčí, než bývala Layla. Z krátkého culíku se jí uvolní několik pramenů kaštanových vlasů a orámují jí obličej. Rukama mě chytí za ramena.

„Grant James se rozhodl investovat?“ vyjekne.

„Ano!“ řeknu a zaženu myšlenky na Laylu pryč. Přestanu se točit a postavím ji na zem. Zavravorá, a tak ji rychle obejmu.

„To je skvělé! Harry musí být šťastím bez sebe!“ Vykrouť se z objetí. „Počkej tady, hned jsem zpátky.“

Zmizí do kuchyně a já si sednu na gauč. Peggy se mi prodere mezi nohy, a tak jí vezmu hlavu do dlaní. S těžkým srdcem si prohlížím její přibývající šediny. Jemně ji tahám za uši tak, jak to má ráda, a říkám jí, jak je krásná. Říkám jí to docela často, možná až příliš. Pravdou ale je, že Peggy pro mě byla vždycky něčím víc. Teď mi to ale kvůli té matrjošce nepřipadá správné.

Nedokážu vydržet v klidu sedět. Nejradši bych si zašel do pracovny – zahradního domku navrženého na míru – a ujistil se, že tam moje matrjoška, o které Ellen neví, pořád je. Přinutím se ale zůstat a v duchu si připomínám, že všechno kolem mě je v nejlepší pořádku. Je to ale těžké, a tak už chci jít za Ellen, když vtom se vrátí a v jedné ruce nese šampaňské a v druhé skleničky.

„Dokonalost sama,“ řeknu s úsměvem.

„Schovala jsem ho dozadu do ledničky asi před dvěma týdny,“ odpoví, položí skleničky na stůl a lahev mi podá.

„Ale ne,“ odpovím, chytnu lahev a přitáhnou si ji i s Ellen

k sobě. „Myslel jsem tebe.“ Na chvilku ji k sobě přitisknu, šampaňské mezi našimi těly. „Jsi hrozně krásná, víš to?“ Je vždycky nesvá, když jí skládám komplimenty, a tak skloní hlavu a dá mi pusku na rameno. „Jak jsi věděla, že to dopadne dobře?“ zeptám se.

„Nevěděla jsem to. Kdyby to ale nedopadlo, měli bychom šampaňské na zapití smutku.“

„Však jsem to říkal, že jsi dokonalost sama.“ Ještě ji políbím a pak ji pustím, abych mohl otevřít to šampaňské. Odmotám drátek a uvolním korek. Bublínky vyběhnou ven a Ellen se rychle natáhne pro skleničky. „Hádej, kam půjdeme dneska na večeři?“ ptám se při nalévání.

„Do mekáče?“ směje se.

„Do *Doupěte*.“

Potěšeně se na mě zadívá. „Vážně?“

„Ano. Harry to tam zarezervoval jako poděkování.“

Když se odejde nahoru chystat, vyrazím do své pracovny v zahradě, posadím se ke stolu a otevřu horní zásuvku po pravé straně. Mám ohromný starožitný stůl z ořechového dřeva, a tak jsou zásuvky tak hluboké, že se musím hodně natáhnout, abych dosáhl na dřevěnou krabičku schovanou až úplně vzadu. Vytáhnu z ní malinkou malovanou panenku. Vypadá úplně stejně jako ta, kterou našla Ellen před domem. Sevřu prsty kolem hladkého lakovaného těla a znovu mnou projede nepříjemný pocit jako vždycky, směs touhy a lítosti, sklíčenosti a bezbřehého smutku. A vděčnosti, protože nebýt téhle maličké matřjošky, mohl jsem být obviněn z Layliny vraždy.

Patřila jí. Byla to nejmenší panenka ze sady ruských matřjošek, které měla jako malá, a když Ellen ztratila tu svoji, začala ji Layla nosit u sebe, protože se bála, že by si ji Ellen mohla vzít a tvrdit, že je její. Říkala, že to je takový její talisman, a když byla nervózní, brala si ji do ruky a palcem a ukazováčkem přejížděla po jejím hladkém povrchu. Přesně to dělala, když jsme se vraceli z Megève a ona se choulila ke dveřím auta. Policie panenku našla druhý den ráno na odpočívadle na zemi kousek od místa, kde jsem parkoval vedle koše na odpadky. Objevili také nějaké rýhy, které dle mého právníka poukazovaly na to, že Laylu z auta někdo vytáhl a ona odhodila matřjošku záměrně jako určitou stopu. Nakonec nebylo dostatek důkazů, aby se cokoliv prokázalo, a tak mě nechali odjet z Francie i s panenkou.

Vrátím ji do krabičky a jdu za Ellen. Když pak později ležíme propletení v posteli, břicha naplněná gurmánskými hody v *Doupěti*, proklínám v duchu maličkou matřjošku, kterou Ellen našla. Je to jen další připomínka, že ať uplyne, jak chce dlouhá doba, nikdy se od Layly úplně neosvobodím.

Většinou neuplyne ani měsíc, abychom někde neslyšeli její jméno – někdo ho zavolá na ulici, jmenuje se tak postava ve filmu nebo knize, nazvou tak nově otevřenou restauraci, koktejl nebo hotel. Aspoň už se nemusíme potýkat s tím, že Laylu někdo údajně viděl. Thomasovo včerejší prohlášení přišlo po letech klidu. Když zmizela, ozývaly se stovky lidí. Zřejmě každá rusovláska byla považována za vhodnou kandidátku.

Zadívám se na Ellen, schoulenou pod mojí rukou, a přemítám, jestli taky myslí na Laylu. Pravidelný pohyb hrud-

níku nahoru a dolů mi ale prozradí, že už usnula. Jsem rád, že jsem jí o Tonyho telefonátu neřekl. Všechno tohle by bylo o moc jednodušší, kdybychom se s Ellen zamilovali do něko-
ho jiného, a ne do sebe. Mělo by být jedno, že je Ellen Laylina sestra. Vždyť Layla zmizela před dvanácti lety.

Jenže to samozřejmě jedno není.

2

Předtím

Připadá mi to tak dávno, kdy jsem tě poprvé uviděl, Laylo. Nejsm si jistý, jestli to víš, ale měl jsem tehdy přítelkyni, která byla tvým naprostým opakem. Byla to ambiciózní kariéristka v reklamce, stejně jako jsem byl já ve své práci. Ve vzpomínkách se čas vždycky chová zvláště. Pokaždé když vzpomínám na Harryho a byt v St. Katherine's Docks, myslím na tebe, přestože jsi v tom světě strávila výrazně méně času než má tehdejší přítelkyně. A byla jsi to ty, kdo ve mně podnítil touhu s tímhle životem skončit. Všechno najednou bylo „Před Laylou“ a „Po Layle“.

Muselo být těsně po sedmé večer na silvestra roku 2004. Ty si to nejspíš nepamatuješ, ale já ano, protože Harry tehdy trval na tom, abychom si nechali dost času na cestu do divadla. Neměl jsem pocit, že by šlo o nějaký výjimečný večer, ale tehdy jsem byl vůči mnoha věcem dost lhostejný. Dokud jsem nepotkal tebe.

Když jsme s Harrym scházeli do metra na Liverpool Station, ani ve snu mě nenapadlo, že se tam zamiluju. Harry si potřeboval dobít kredit na Oyster kartu, a tak zatímco si šel stoupnout do fronty na automat, pozoroval jsem, jak všichni spěchají, aby se včas dostali na místa, kde chtěli slavit příchod nového roku.

Po pár minutách mě mezi šedí a černí běžných Londýňanů oslnil záblesk zářivé barvy, a to nejkrásnější rudé, jakou jsem kdy viděl. Jistěže tím myslím tebe – tedy tvé vlasy. Pamatuješ, jak jsi stála zády opřená o zeď naproti mně a vyplašenými očima pozorovala ten uspěchaný dav okolo? Vypadala jsi vyděšeně, ale tehdy tě děsilo skoro všechno, davy, psi, tma. Psů ses bála tolik, že když jsi na ulici viděla, jak jde nějaký proti tobě, raději jsi přešla na druhou stranu, i když jsi byla se mnou a ten pes byl na vodítku. A tehdy v té stanici metra, jak ses snažila vtisknout do zdi, abys byla co nejdál od všech těch lidí, dostaly se tvoje vlasy pod jednu zářivku, takže vypadaly jako plameny. S kratičkou fialovou sukni, kotníčkovými šněrovacími botami a plnými křivkami jsi byla naprosto jiná než všechny ty vyzáblé ženy v elegantních kostýmcích a tmavých kabátech. Pak jsi zvedla hlavu a naše oči se setkaly. Zastyděl jsem se, že na tebe tak nepokrytě zírám, a chtěl jsem odvrátit pohled. Jenže tvoje oči mě nenechaly, a než jsem se vzpamatoval, už jsem si to mířil přes celou halu k tobě.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal jsem se a zadíval se do tvých hnědozelených očí. Později jsem zjistil, že jim říkáš oříškově hnědé. „Vypadáte trochu ztraceně.“

„Jen jsem nečekala, že bude v Londýně tak rušno,“ odpověděla jsi a v hlase ti zazněl melodický skotský přízvuk. „Je tu tolik lidí!“

„Je silvestr,“ podotkl jsem, „všichni vyrazili slavit příchod nového roku.“

„Takže to tu nevypadá pořád takhle?“

„Většinou jen ráno a později odpoledne. Potřebujete si koupit lístek?“

„Ano.“

„A kam jedete?“

Pamatuješ, co jsi odpověděla?

„Do hostelu pro studenty,“ řekla jsi.

„A ten je kde?“ ptal jsem se dál.

„Nejsem si jistá, někde poblíž Piccadilly Circus.“

„Máte adresu?“ Zavrtěla jsi hlavou. „Na vaši rezervaci?“
nedal jsem se.

A ty jsi pak přiznala, že sis žádný pokoj nerezervovala.

Tvoje naivita mě konsternovala, ale zároveň okouzlovala.

„Na silvestra bude asi dost obtížné najít volné místo na pře-
spání,“ vysvětloval jsem.

Zbledla jsi a na kůži ti vystoupily pihy, a v tu chvíli jsem se
do tebe zamiloval.

„Máte mobil?“ zeptal jsem se.

Znovu jsi zavrtěla hlavou. „Ne.“

Potkat někoho tak chaotického a tak nezasaženého moder-
ním způsobem života společně s londýnským hukotem okolo
bylo jako obrátit do sebe panáka. Kdyby šlo o někoho jiného,
zmizel bych dřív, než by se mě stačil zeptat, jestli bych mu
nenašel číslo do toho hostelu. Jenže mi pomalu docházelo, že
od tebe jen tak neodejdu.

„Kolik je vám let?“ zeptal jsem se, protože jsem měl najed-
nou potřebu o tobě všechno vědět.

„Osmnáct. Skoro devatenáct,“ zvedla jsi vzpurně bradu.

„Odnikud jsem neutekla, jestli vám jde o tohle.“

Naštěstí jsem nemusel odpovídat, protože se vedle mě zje-
vil Harry.

„Všude jsem tě hledal. Nenechal jsem tě stát támhle?“

Nepřestal jsem se dívat na tebe. „Tahle mladá dáma hledá

hostel poblíž Piccadilly Circus. Nevíš, kde tam je?“ zeptal jsem se, ale byl jsem si jistý, že to Harry vědět nebude, v duchu už jsem totiž počítal s tím, že tě vezmu k nám.

„Ne, obávám se, že ne.“ Zamyšleně se na tebe zadíval. „Určitě vám dali adresu při rezervaci.“

„Ona nemá rezervaci.“

Harrymu se rozšířily oči údivem. „Na silvestra najdete volné místo jen těžko.“

„Co bych teda měla dělat?“ zeptala ses a v hlase ti zazněla potlačovaná panika.

Harry se poškrábal na hlavě, jak to dělává vždycky, když stojí před nějakým problémem. „Nemám tušení.“

„Musíme něco vymyslet,“ řekl jsem potichu.

Otočil se ke mně s pohledem říkajícím: „To není náš problém.“ A měl pravdu, nebyl to náš problém, byl jen můj. „Hele, pomůžu jí najít hostel, hotel nebo prostě něco,“ řekl jsem mu. „Nemůžeme ji tady jen tak nechat.“

„No... možná by jí mohl pomoci někdo jiný. Jdeme přece do divadla,“ připomněl mi.

„Nebojte, budu v pohodě,“ řekla jsi. „Už jsem vás zdržela ažaž. Je to moje chyba, měla jsem si to líp naplánovat. Nenašlo mě ale, že bude Londýn tak...“ zarazila ses a hledala to správné slovo, „... tak šílený.“

Sáhl jsem do náprsní kapsy a vyndal peněženku. „Tady,“ řekl jsem, vytáhl lístek do divadla a podal ho Harrymu. „Vezmi s sebou Samanthu. Chtěla přece jít, ne?“

„To jo, ale...“

Vtiskl jsem mu lístek do dlaně. „To je v pohodě. Uvidíme se pak na večírku.“ Pokusil se zachytit můj pohled, ale nevšímal jsem si ho. „Zavolej Samantě. Můžete se potkat před divad-

lem.“ A než stačil cokoliv říct, popadl jsem tvou tašku a vyrazil halou pryč. „Pojďte za mnou.“

Zamířil jsem k východu. Srdce mi bušilo jako vždycky, když jsem dělal něco vzrušujícího nebo nebezpečného. Měl jsem strach, abych tě v tom davu na ulici neztratil, a tak jsem tě vzal za ruku.

„Zůstaňte u mě!“ zakřičel jsem přes hukot aut.

Sevřela jsi mi ruku. „Nebojte, zůstanu!“ zakřičela jsi zpátky. A já doufal, že zůstaneš navždy.

3

Nyní

Je sobota, a tak jdu s Peggy pro čerstvý chléb k snídani a Ellen si přispává. Naopak v neděli si přispím zase já a Ellen dělá vajíčka se slaninou. Ellen tvrdí, že jednoho dne budeme moc staří na to, abychom si mohli přispat. Budeme vstávat s kuropěním a dělat si kaši, protože už nevydržíme v posteli, ve které jsme se stejně půlku noci převalovali. Nejspíš má pravdu.

Do vesnice je to kousek. Pekárna stojí mezi trafikou a řeznictvím. Koupím celozrnný chléb a dvoje noviny, a když jdu ještě pozdravit Roba, našeho řezníka, všimnu si pěkné jehněčí kýty, co bychom si mohli dát zítra k obědu. Pro mě a Ellen je sice trochu velká, ale máme ještě Peggy.

Cestou domů to s Peggy vezmu podél řeky. Snad tu nenarazíme na Ruby, majitelku místní hospody, které se říká *Kavkárna*. Ráno tu většinou venčí svého erdela, a pořád je to mezi námi trochu divné. Chodil jsem s ní v roce 2014. Asi rok po takovém malém obřadu uspořádaném pro Laylu, kde jsem poprvé potkal Ellen. Do té doby nikdo v Simonsbridge netušil, že jsem bývalý přítel dívky, která zmizela ve Francii. Když se nedlouho po obřadu o mojí pravé identitě ve vesnici dozvěděli z jedněch novin, nikoho to moc nerozrušilo, protože jsem mezi nimi poklidně žil už šest let. To, že mají mezi

sebou potenciálního vraha, v nich probudilo spíš zájem než strach. Dodalo mi to odvahy a začal jsem se s místními stýkat, což jsem do té doby nedělal. Když se mě pak někdo ptal na minulost, odpovídal jsem po pravdě – tedy řekl jsem jim tolik pravdy, kolik jsem sám chtěl.

Podivnou shodou náhod byl novinář, který mě vystopoval v Devonu a ukázal na mě, Rubyným bratrancem. Cítila se kvůli němu a jeho roli v celém případě provinile, a tak mi to všemožně vynahrazovala. S Ruby mě to bavilo, byla plná života a velká pohodářka. Když mě Harry přesvědčil, abych se vrátil do práce, bydlel jsem přes týden v Londýně a do Simonsbridge jsem se vracel na víkendy. Ty jsem trávil s Ruby a Peggy, o kterou se starali v *Kavkárně*, zatímco jsem pracoval. Bral jsem náš vztah naprosto nezávazně. V pondělí ráno, když jsem odjížděl do Londýna, jsem na něj v zásadě zapomněl a znovu jsem si ho všiml zase až v pátek večer, když jsem se vrátil do Simonsbridge.

Harry zůstal po obřadu pro Laylu s Ellen v kontaktu, a tak jsem od něj věděl, že se snaží uchytit jako ilustrátorka. Když se jí konečně podařilo najít agenta a začala jezdit do Londýna na schůzky, Harry jí nabídl, že může přespávat v našem bytě. Nejdřív jsem si udržoval odstup a nechával jsem Harryho, aby s ní večerel o samotě. Říkal jsem si, jestli mezi nimi něco je. Ellenina kariéra se pak docela rozjela, a tak do Londýna jezdila častěji, a já najednou zjistil, jak se na její návštěvy těším. Někdy se naše pohledy střetly nad stolem, ale vždycky jsem uhnul očima, abych se do toho nezamotal. Jenže pak jsem ji začal zvat na víkendy do Simonsbridge. Jednou večer jsme seděli společně u krbu a Ellen se ke mně najednou nahnula a políbila mě. Skončili jsme v posteli.

Nechtěl jsem Ruby lhát, když se mě na Ellen ptala, spíš jsem se cítil divně kvůli tomu, kdo Ellen byla. Nemám jí proto za zlé, že se naštvala, když se ke mně loni Ellen nastěhovala. Navíc si pořád tak trochu myslím, že měla prsty v článku s titulkem „Partner zmizelé dívky si k sobě nastěhoval její sestru“, který vyšel nedlouho potom. S Ellen se chceme vzít, a dokud si na tu myšlenku sám trochu nezvyknu, rád bych rozhovor s Ruby na tohle téma co nejvíc oddálil. Bude mi tvrdit, jak mi to přeje, a přitom mě bude probodávat pohledem.

V *Kavkárně* jsme od svatebního oznámení v místních novinách ještě nebyli. Otiskli nám to asi před dvěma týdny. Ellen na tom trvala, protože se chtěla ujistit, že všichni, a zejména Ruby, pochopí, že se tu míní usadit. Myslím, že taky doufala, že umlčí ty, kteří si pořád šuškali, že bychom spolu neměli být, nebo se dokonce brát, protože je Laylina sestra. Nikdo to sice neřekne přímo, ale vidím jim to na očích a slyším v hlasech, když nám gratulují k svatbě.

Zavolám na Peggy, aby vylezla z řeky. Když se oklepe a pocáká mě, vyjdeme zpátky na cestu. Jsem rád, že se mi podařilo Ruby vyhnout. Když se blížíme k domu, uvidím na kamené zídce u zahrádky před domem něco stát. Za okamžik už rozeznám maličkou matrjošku, kterou minulý týden našla Ellen. To, že si ji nechala tak dlouho, než ji vrátila na místo, kde ji našla, mi prozradí, jak moc to pro ni znamenalo. Znovu se cítím provinile, že jsem jí říkal, aby ji vrátila, protože pochybuju, že by se pro ni původní majitel vracel. Cítím se provinile ještě z dalšího důvodu. Je to totiž jen další důkaz, že Ellen neudělá nikdy nic proti mně, nikdy se mi nevzepře, a i když díky tomu vedeme poklidný život, je to trochu divné.

Dám si panenku do kapsy džínů a vejdu do domu. Čekám Ellen v kuchyni, ale zaslechnu ji volat seshora. Pošlu za ní Peggy a mezitím se dívám na pohyby burzy na mobilu. Za pár minut sejde dolů v tak úsporném pyžamku, že po ní okamžitě zatoužím. Nejradši bych ji popadl do náruče a odnesl zpátky do postele.

„Doufám, že jsi takhle nebyla venku,“ zavtipkuju.

„Venku?“

„No abys vrátila tu matrjošku.“ Rukou vklouznu do kapsy a těším se, jak ji překvapím. Proč by si ji vlastně nemohla nechat?

„Ještě jsem ji tam nedala.“

Zadívám se na ni, protože předpokládám, že si dělá legraci. Jenže je celá červená rozpaky.

Prsty sevřené kolem panenky mi ztuhnou. „Jak to myslíš, žes ji tam ještě nedala?“

„Chtěla jsem to udělat po snídani,“ odpoví a zjevně si myslí, že jsem naštvaný, „nechtěla jsem si ji nechat.“

„Kde je?“ Nelíbí se mi, jak to zní rozzlobeně, protože to tak není, jsem jen otřesený.

Vyběhne z místnosti a vrátí se s velkou matrjoškou, která si od chvíle, kdy se ke mně Ellen loni nastěhovala, hová na teakové komodě v obýváku. Rozšroubuje panenku uprostřed a vyndá matrjošku schovanou uvnitř, také ji rozšroubuje a vyndá další, rozšroubuje ji a vyndá další. Když začne šroubovat poslední panenku, dojde mi, že si ze mě střílí. V té poslední panence nic nebude, Ellen se usměje a prohlásí, že tu nejmenší už samozřejmě dala ven. Zvednu obočí a začnu se usmívat.

„Tady je.“ Vytáhne maličkou matrjošku a postaví ji na lin-

ku mezi její rozpůlené příbuzné. „Chtěla jsem si ji jen chvíli nechat.“

Úsměv na tváři se mi podaří zachovat, nenuceně vytáhnu ruku z kapsy a panenku, co jsem našel venku na zdi, nechám uvnitř. „Však se nic neděje, klidně si ji nech, jestli chceš.“

Pochybovačně na mě koukne. „Vážně?“

„Jo, nikdo ji tu přece hledat nebude, ne?“

„Ne, to asi ne.“ Začne dávat matrjošky zase dohromady, ale nedá je zpátky do sebe, místo toho je vystaví vedle sebe na linku, od největší až po tu nejmenší. Hodí se k její sadě dokonale. „Tak už je rodinka kompletní. Je to zvláštní, že po tolika letech jsem konečně našla tu, co mi chyběla.“

Otočím se a hlavou mi běží, co by asi řekla tomu, že jsem našel druhou matrjošku. Kdyby se našlo Laylino tělo, přičetla by to podivné shodě náhod. Jenže její tělo se nikdy nenašlo. A jestli něco opravdu nechci, tak aby si Ellen myslela, že by Layla mohla být naživu.

Nechci, aby si dělala falešné naděje.

4

Předtím

Tu noc nám trvalo třicet šest minut dostat se od stanice metra do St. Katherine's Docks. Prodírali jsme se davy lidí před hospodami a vinárnami, kteří už slavili příchod nového roku, a já si říkal, že si díky té atmosféře připadám jako opilý. Dobře jsem ale věděl, že to je kvůli tobě.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Layla.“

„Čekal jsem něco trochu víc skotského,“ přiznal jsem.

„Měla jsem štěstí, jméno mi vybírala mamka. Sestře vybíral táta, takže takové štěstí neměla. Pochází z Islay, takže jí dal jméno Ellen po tom přístavu.“

„I to je hezké jméno.“

„Jo, to je. A co vy? Jak se jmenujete?“

„Finn. A můžeme si tykat.“

„Jsi z Irska?“

„Ano. Narodil jsem se a vyrostl v Irsku,“ vysvětlil jsem.

Vůbec ses nemohla vymanit z ohromení nad velikostí Toweru, pyšně osvětleného pod noční oblohou, ani nad majestátností Tower Bridge. Když jsme dorazili k dokům, kde se slavilo na spoustě zakotvených jachet a člunů, byla jsi úplně bez sebe.

„Tohle je Londýn?“ zeptala ses.

„Přesně,“ odpověděl jsem. Potěšilo mě, že jsi z mého milovaného města tak nadšená. Zastavil jsem se před vchodem do domu. „A tady bydlím.“

„Ty tu bydlíš?“ Najednou ses zatvářila pochybovačně a mně došlo, že jsem ti vlastně měl hledat hostel nebo hotel.

„Jo. Dneska bys na přespání nic nenašla, a tak můžeš zůstat u mě. Bydlím tu s Harrym. Zítřka ti nějaký hostel najdeme.“ Nevypadala jsi přesvědčeně. „Máme malou pracovnu s pohovkou, kde se můžeš vyspat. Jen pro tebe, slibuju.“

Naťukal jsem kód ke dveřím a po malém zaváhání jsi vešla za mnou. Ve výtahu jsi vypadala hodně nesvá, což bylo pochopitelné vzhledem k tomu, že jsem tě tak trochu unesl. Chtěl jsem tě uklidnit a říct, že jsem vážně nelhal, že bys opravdu nenašla žádný volný hotel ani hostel, protože na konec roku měly plno už před několika měsíci. Jenže to už jsme zastavili ve třetím patře, a tak jsem jen zadoufal, že až uvidíš náš byt, budeš se cítit líp.

„Panebože, tady fakt bydlíš?“ vydechla jsi, když jsem ti byt ukázal.

„Jo, já a Harry.“

„To je nádhera.“

Následující dvě hodiny utekly, ani nevím jak. Měla jsi hlad, pamatuješ? Udělal jsem omeletu a během jídla jsme si povídali. Řekla jsi mi, že jsi doteď žila na ostrově Lewis, jednom ze vzdálenějších ostrovů ve Vnějších Hebridách. Že jsi až do čtrnácti let byla docela šťastná, ale pak ti umřela máma. Potom se to všechno zkomplikovalo, vyprávěla jsi. Z otce se stal alkoholik a ty jsi začala odpočítávat dny, kdy budeš moct odejít.

„Zůstala jsem ještě přes Vánoce,“ řekla jsi. „Pak jsem si sbalila věci a odešla. Byla jsem rozhodnutá, že Nový rok strávím

v Londýně. „Odmlčela ses. Světlo mohutné lampy nad jídelním stolem ti ozařovalo vlasy. „Nový rok, nový život. V to teda aspoň doufám.“

„A co tvoje sestra?“ zeptal jsem se. „Nechtěla taky odjet?“

Oči se ti zalily slzami. „Ano. Nakonec ale nemohla.“

„Proč?“

Trvalo ti dlouho, než jsi odpověděla: „Otec má rakovinu. Taky trpí cukrovkou. Někdo se o něj musí starat.“

„To je mi líto.“

Náhle ses zasmála, až mě to skoro vyděsilo. „Můžeme mluvit o něčem jiném? Nechci být na silvestra smutná.“

„Mám pak jít na jeden večírek.“ Ukázal jsem z okna na budovu na druhé straně doků. „Nahore bydlí můj šéf. Mohli bychom jít spolu.“

Tvářila ses pochybovačně. „Nemám nic na sebe.“

„Vypadáš bezvadně tak, jak jsi,“ prohlásil jsem.

Z toho večírku si moc nepamatuju, jen pocit, jako bych se ocitl v nějakém paralelním vesmíru. Tys vypadala naprosto jinak než všechny ty ženy v šatičkách s nalakovanými, perfektně upravenými nehty a načesanými vlasy. Nechtělo se mi věřit, že to je svět, ve kterém jsem ještě před pár hodinami žil. Připadal mi zatuchlý a hloupý, a když mi kolem pasu dala ruku Caroline a ptala se, jak jsem si užil divadlo, stěžl jsem se rozvzpomínal, že s ní vlastně chodím. Představil jsem vás a vysvětlil, co se stalo. Možná za to mohla zmínka o hostelu, ale zjevně ji ten příběh pobavil, a když se otočila ke mně a zvedla obočí, pochopil jsem, že se ti posmívá. Pěsti se mi sevřely, nesnášel jsem ji za to.

5

Nyní

Ty dvě matrjošky mi neuvěřitelně brnkají na nervy. Bylo by mi asi líp, kdybych jednu vyhodil nebo ji aspoň schoval do šuplíku k té původní, co patřila Layle. Jenže já si ji nechávám u sebe, v kapse, jako takovou upomínku, abych se nestal lhostejným. Jenže to nevyhnutelně vyvolává vzpomínky na Laylu. To, že Ellen nechala svoji sadu panenek stát na lince místo toho, aby je dala zase dohromady a vrátila do obýváku, mi taky nepřidává. Nechci ji prosit, aby je dala pryč, protože nechci tomu, že to neudělala, dodávat kdovíjakou důležitost, a ani nechci, aby si myslela, že mi to vadí. Pravdou ale je, že to tak je. Možná kvůli tomu, jak se Ellen neustále ujišťuje, že tam stále je i ta nejmenší matrjoška, jako by se bála, že náhle zmizí jako před tolika lety Layla.

Právě jsem ji odvezl na nádraží v Cheltenhamu. Jede vlakem v deset do Londýna na oběd se svou agentkou, aby probrala ilustrace k nové knize. Odpoledne ještě půjde nakupovat, takže se vrátí domů pozdě. Mohl jsem jet s ní a pracovat v kanceláři, ale poslední dobou pracuju radši z domova. Většinu věcí totiž můžu pohodlně vyřídit ze své pracovny, kam jsem si nainstaloval řadu monitorů.

Zkontroluju burzu, přečtu zprávy, vyřídím pár telefonátů a zjistím, do jakých akcí případně investovat. Většinou

čtu noviny online, protože to je praktičtější, ale dnes mám tištěné verze, co jsem si koupil ráno na nádraží. V poledne proto jdu do kuchyně, udělám si velký hrnek kafe a sendvič a s Peggy v patách si jdu na dvě hodinky číst noviny. Přečtu je od začátku do konce, nejen finanční zprávy jako obvykle. Ve *Financial Times* je krátký článek o Grantu Jamesovi a jeho investici do Richmond Global Equities. Znovu mě zaplaví radost, že se mi to podařilo. Harry pro mě za mých jednačtyřicet let života hodně udělal, a tak je docela úleva, že jsem mu to mohl alespoň trochu vrátit.

Jestli někdo ovlivnil můj život, je to Harry. Na vejšce byl Harry nejlepší kamarád mého bráchy, a když se Liam zabil krátce po promoci na motorce, pomohl mi se z toho dostat. Od té doby mě vytáhl z bryndy tolikrát, že už si to ani nepamatuju. Před dvaceti lety jsem se nutně potřeboval dostat rychle z Irska a on mi nabídl, abych se nastěhoval k němu do Londýna, dokud se nedám dohromady. Po dvou měsících už měl dost toho, jak se plahočím po bytě a neustále si spílám, a dal mi práci u Villiers, své investiční firmy. Svět burzy mě začal fascinovat a brzy jsem získal reputaci tvrdého hráče. Harry mi byl nablízku během celé té noční můry po Laylině zmizení, najal mi nejlepší právníky a dostal mě do Anglie hned, jak to francouzská policie dovolila. Byl se mnou v domku v St. Mary's, pomáhal mi Laylu hledat, využíval všechny své kontakty, vytiskl plakáty, jestli Laylu někdo neviděl, a zařídil, aby je vyvěsili po okolí Fonches. O půl roku později to byl zase on, kdo mě odtud vytáhl, když už jsem nedokázal dál snášet ticho a prázdnotu plné výčitek. Vzal mě zpátky do Londýna, kde jsem s ním ještě pořád měl společný byt. A byl to zase on, kdo mi o devět měsíců poz-

ději pomohl najít domek v Simonsbridge, vesnička v malebné krajině Cotswolds. Jeden jeho známý se stěhoval do zahraničí a chtěl svůj domek pronajmout. Nedokázal jsem už totiž snášet ani londýnské ulice, kde na mě na každém rohu číhaly vzpomínky na Laylu.

V Simonsbridge to nejdřív nebylo o nic lepší. Žil jsem jako poustevník, jako předtím v Londýně, myslel jen na Laylu a přitom si hrál s burzou a akciemi pro Harryho. Ven jsem vycházel, jen když přijel Harry na návštěvu. Nemohl snést všudypřítomný zápach zoufalství, a tak mě vždycky vytáhl na pivo do *Kavkárny*. Mlhou, která mi obestírala mysl, se ke mně nejasně probojovalo vědomí, že o mě majitelka hospody, Ruby, jeví zájem. Mně to ale tehdy bylo jedno.

Za pár měsíců se mě Harry snažil přesvědčit, ať se vrátím do práce. Když jsem odmítl a vzápětí do sebe obrátil sklenici whisky a přitom druhou rukou šátral po lahvi, abych si dolil, prohlásil, že potřebuju psa. Jezdili jsme po útulcích, ve kterých jsem odmítal jednoho pejska za druhým, až to Harryho docela vyvedlo z míry. Nedokázal jsem mu říct, co hledám, protože jsem to sám nevěděl. A pak jsem uviděl Peggy. Když se mě Harry ptal, proč jsem si vybral právě ji, neměl jsem odvalu mu přiznat, že to je kvůli její srsti, která má stejný odstín jako Layliny nádherné vlasy.

Během celé té doby se mě Harry ani jednou nezeptal, co se tu noc, kdy Layla zmizela, stalo. Ani Ellen se nikdy neptala. Neměla důvod pochybovat o mé verzi, která tehdy proběhla tiskem. I proto jsem ji vlastně požádal o ruku. Doběhla mě má vlastní lež.

Když mě vyslychala policie, v těch nekonečných dnech a ještě delších nocích po Laylině zmizení, řekl jsem jim, že

jsem ji během naší dovolené v Megève požádal o ruku a že souhlasila. Nebyla to pravda, ale potřeboval jsem, aby policie i všichni ostatní uvěřili, že mezi námi během těch posledních dní všechno klapalo. Během následujících let jsem měl za to, že je ta lež promlčená. Jenže asi před dvěma měsíci Ellen zničehonic prohlásila, že Layla musela být určitě moc šťastná, když jsem ji požádal o ruku.

„Ano, byla,“ odpověděl jsem trochu v šoku, že o tom na jedinou začala.

„Musel jsi ji hodně milovat, když ses rozhodl k takovému kroku,“ šeptla Ellen. „Nebyli jste spolu přece tak dlouho.“ Odmlčela se a zadívala se mi do očí. „Vlastně asi tak, jako jsme teď my dva.“

Měla pravdu. S Laylou jsem chodil třináct měsíců, než zmizela, a teď to bylo něco málo přes rok, kdy se ke mně Ellen nastěhovala. Zadíval jsem se na ni. Netušil jsem, co si myslí. Doufala, že si ji také budu chtít vzít? Nikdy se mě neptala, jestli jsem Laylu miloval víc než ji. Ten den jsem ale pochopil, že pokud ji o ruku nepožádám, bude si myslet, že ji miluju méně. Potlačil jsem pocit, že zrazuju Laylu, a udělal jsem to.

Ellen zavrtěla hlavou. „Nechci, abys měl pocit, že si mě musíš vzít jen proto, že jsi Laylu požádal o ruku.“

Zaváhal jsem, ale nechtěl jsem, aby si o mně myslela něco špatného. Možná ale nadešel čas přiznat barvu. „Vlastně jsem to neudělal,“ řekl jsem.

„Jak to myslíš?“

„Řekl jsem to policii, když jsem byl ve vazbě, aby to vypadalo líp.“

„Takže jsi ji o ruku nepožádal?“

„Ne.“

„Ale chtěl jsi,“ prohlásila. Chtěl jsem, aby měla pocit, že ji miluju víc než Laylu, a tak jsem zalhal: „Ne.“

Překvapeně se na mě podívala. „Ne?“

„Ne,“ zopakoval jsem. Pravdou ale je, že jsem to chtěl udělat na Layliny narozeniny, které měla mít měsíc po naší dovolené v Megève. Už jsem to měl naplánované včetně prstýnku.

Jenže ona pak všechno zkazila.

6

Předtím

Den po Novém roce jsem se rozešel s Caroline. A když ses chtěla o pár dní později odstěhovat, snažil jsem se tě všemožně přesvědčit, abys zůstala. Aniž bych se ptal Harryho, nabídl jsem ti, že můžeš bydlet v pracovně, že by mu to nevadilo. Byla jsi ale neoblomná a řeklas mi, že si chceš zařídít v Londýně vlastní život, a to se ti bez dalších mladých lidí nepodaří. To, že si o mně myslíš, že jsem starý, pro mě byla docela rána – vždyť mi bylo sakra jen dvacet sedm. Ve tvých očích jsem byl ale jen chlap, který ti na pár dní poskytl přístřeší.

Nakonec jsi u nás zůstala něco přes týden. Jsem sice člověk žijící přítomností, ale stále si dokážu vybavit každíčkou minutu dne, kdy ses odstěhovala. Pomohl jsem ti převézt věci do hostelu, který sis našla, a tajně jsem doufal, že se ti brzy omrzí sdílet pokoj s pěti dalšími lidmi. Chtěla sis co nejdřív najít práci, aby ses mohla přestěhovat do nějakého podnájmu.

Při rozloučení jsem ti dal vizitku a řekl, abys mi kdykoliv zavolala, kdybys potřebovala pomoc. Pak jsem se vrátil domů a vypil půl lahve whisky. Proklínal jsem osud, že mi tě přivedl do cesty, když jsi neměla zůstat napořád.

Harry byl trochu vyvedený z míry, že jsem se do tebe tak bláznivě zamiloval, Laylo Grayová. Připomněl mi, že dívky, s kterými jsem doteď chodil, byly všechny protřelé mladé ženy

a že vedle nich jsi jen vesnická puťka. Nechápal, že to se mi na tobě líbilo nejvíc. Ještě než jsem tě potkal, byl jsem čím dál otrávenější, že je to všechno jak přes kopírák. Elegantní kostýmky, jehlové podpatky, ostré nehty, kterými mi s ubíjející pravidelností škrábaly záda při sexu. Harry prohlásil, že to je jen chvilkové pobláznění, a já se mu snažil uvěřit. Snažil jsem se taky na tebe zapomenout, pracoval jsem a řádil na večírcích dvakrát víc než předtím, abych zaplnil prázdnotu, kterou jsi ve mně zanechala.

Doufal jsem, že zavoláš, třeba jen abys mi řekla, jak se máš. Když ale uběhl měsíc a neměl jsem o tobě žádnou zprávu, musel jsem si přiznat, že nezavoláš. A pak, po dvou měsících, kdy jsi mi zmizela ze života, jsi do něj znovu nakráčela.

7

Nyní

Podívám se přes stůl na Ellen. Má hlavu skloněnou nad miskou müsli s řeckým jogurtem a borůvkami. V hlavě mi hned naskočí, jak Layla snídávala toasty s nutelou. Naštve mě to. Dělam to poslední dobou často, nejenže myslím na Laylu, ale srovnávám ji s Ellen. Zamračím se.

Ellen cítí, že se na ni dívám, a tak vzhledne. Přestože hledím přímo na ni, nevidím ji, ale Laylu. Je to divné, protože fyzicky si vůbec nejsou podobné. Možná za to můžou její oříškové oči. Možná že to kvůli nim se mi líbila, protože mi připomínaly Laylu?

„Tak co,“ řekne, „máš nějaké plány?“

Přinutím se vrátit z minulosti do přítomnosti. Zanechá to ve mně ale stopu neklidu, kterou zasely už ty dvě matrjošky, co jsme našli. Podezřívavě kouknu na Elleninu sadu, protože ji stále ještě neuklidila.

„Asi si půjdu zaběhat. Nebo nejdřív zaliju zahradu. Je suchá jak troud.“ Souhlasně se usměje. Nemůžu si pomoci, ale vzpomenu si na Laylu, jak se smála, když jsem jí řekl, že bych jednou chtěl mít dům na venkově s krásnou zahradou, kde bych si mohl pěstovat vlastní zeleninu.

„Zahradničení je pro starý páprdy!“ posmívala se. Už jsem se o tom nikdy nezmínil.